

Mellékletek:

1. sz. melléklet (Cstv. 27/A. §)

27/A. § (1) A bíróság elektronikus, véletlenszerű kiválasztás segítségével - a külön jogszabályban meghatározott eljárási szabályok szerint - haladéktalanul kirendeli a felszámoló szervezetet (a továbbiakban: felszámoló). Az eljáró felszámoló kirendelése átlátható, ellenőrizhető módszertan szerint és olyan elvek alapján történhet, amelyek biztosítják az eljárás hatékony lefolytatásához szükséges felszámolói kapacitásokat, a felszámolók arányos munkaterhelését, és - az eljárás költségeinek csökkentése érdekében - figyelembe veszik a felszámoló, valamint az adós gazdálkodó szervezet földrajzi elhelyezkedését. Felszámolóként - a IV. fejezetben foglaltak kivételével - az a gazdálkodó szervezet rendelhető ki, amely szerepel a felszámolók névjegyzékében. A felszámolói névjegyzék 27/C. § (4) bekezdés szerinti adatai nyilvánosak.

(2) A felszámolóként kirendelhetők körét a Kormány rendelettel állapítja meg. Felszámoló csak olyan szervezet lehet, amelynek tagja (részvényese) megismerhető, továbbá amelyben közvetlen vagy közvetett részesedéssel nem rendelkezik olyan tag (részvényes), amely olyan államban - ide nem értve az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodásban részes államban illetőséggel rendelkező államot - rendelkezik adóügyi illetőséggel, amelyben jogszabály nem ír elő a társasági adónak megfelelő adókötelezettséget vagy az előírt adómérték legfeljebb 10 százalék. A Kormány a felszámolók névjegyzékébe való felvételle nyilvános pályázatot ír ki.

(3) A felszámoló az adós felszámolásának lefolytatására felszámolóbiztosnak jelöl ki, aki büntetlen előéletű, nem áll felszámolóbiztos vagy felszámolói tevékenységben való közreműködést kizáró foglalkozástól eltiltás hatálya alatt, nem áll fel vele szemben a (4) bekezdés szerinti összeférhetlenségi, illetve kizáró ok, és megfelel az e törvényben meghatározott feltételeknek. Felszámolóbiztosnak csak a 27/C. § (1) bekezdésében említett felszámolási és vagyonfelügyeleti szakirányú szakképzettséggel rendelkező olyan személy jelölhető ki, aki legalább egy év időtartamú, felszámoló szervezetnél töltött szakmai gyakorlatot tud igazolni. A kijelölést megelőzően a felszámoló számára nyilatkozatot kell tenni arról, hogy nem esik kizáró ok alá, továbbá az adott eljárásban a személyével összefüggésben nem áll fenn összeférhetlenségi ok. A kijelölt felszámolóbiztos a felszámolóval létesített munkaviszonya, tagsági viszonya vagy megbízási jogviszonya alapján, annak nevében jár el.

(4) E törvény alkalmazásában a felszámolót és a felszámolóbiztosnak érintő kizárási okok:

- a) Nem jelölhető ki felszámolónak az a gazdasági társaság,
 - aa) amely az adós tulajdonosa vagy hitelezője,
 - ab) amelynek tulajdonosa az adós is tulajdonosa vagy hitelezője,
 - ac) amelynek vezető tisztségviselője vagy annak közeli hozzátartozója többségi befolyással rendelkezik az adós szervezetben vagy összeférhetetlen tevékenységet [27/C. § (3) bekezdés a) pont] folytató más szervezetben.
- b) Nem jelölhető ki felszámolóbiztosnak az a személy,
 - ba) aki az adós vagy az adós kizárólagos vagy többségi részesedésével rendelkező gazdasági társaság tulajdonosa vagy hitelezője (ide nem értve, ha a hitelezői követelés a végelszámolót vagy felszámolót, vagyonfelügyelőt, ideiglenes vagyonfelügyelőt megillető díj, költségtérítés),
 - bb) aki a ba) pontban jelölt személynek közeli hozzátartozója,
 - bc) akinek a közeli hozzátartozója az adós tulajdonosa vagy hitelezője,
 - bd) aki olyan gazdasági társaság vezető tisztségviselője, amely az adós tulajdonosa vagy hitelezője,
 - be) aki a bd) pontban jelölt vezető tisztségviselő közeli hozzátartozója,

bf) aki maga, vagy akinek közeli hozzátartozója összeférhetetlen tevékenységet folytató más jogi személyben vagy jogi személyiség nélküli gazdasági társaságban tag, részvényes vagy vezető tisztségviselő,

bg) aki három éven belül az adós foglalkoztatottja volt, vagy - a rendes gazdálkodás körébe eső ügyleteken kívül - az adóssal üzleti kapcsolatban állt,

bh) aki az adósnál a Magyar Nemzeti Bankról szóló törvény szerinti felügyeleti biztosi tevékenységet látott, vagy lát el,

bi) aki a felszámolás elrendelésének - felmentett felszámolóbiztos helyett kijelölt új felszámolóbiztos esetén pedig a kijelölésnek - az időpontjában a felszámoló szervezet által foglalkoztatott felszámolóbiztosként nincs bejegyezve a felszámolók névjegyzékébe vagy a (6a) bekezdés szerinti hatósági nyilvántartásba vagy a 66. § (6) bekezdése alapján vezetett hatósági nyilvántartásba,

bj) aki többségi részesedéssel rendelkezik olyan - Európai Gazdasági Térségen kívüli államban bejegyzett - gazdasági társaságban vagy más vállalkozásban, amely államban jogszabály nem ír elő a társasági adónak megfelelő adókötelezettséget vagy az előírt adómérték legfeljebb 10 százalék,

bk) akit a felszámolók névjegyzékét vezető szerv - a bíróság (7) bekezdés szerinti adatszolgáltatása alapján, a jogszabálysértésre tekintettel - nyilvántartásba vett, a nyilvántartásba vételtől számított 3 évig.

(5) A felszámoló a kirendelését tartalmazó végzés kézhezvételétől - vagy ha a kizárási ok később következik be, annak bekövetkeztétől - számított két munkanapon belül köteles bejelenteni a bíróságnak, ha vele szemben kizárási ok áll fenn. A felszámoló a kirendelést kizárási ok esetén, továbbá akkor utasíthatja vissza, ha az adós székhelye kívül esik a felszámolónak a felszámolók névjegyzékébe bejegyzett működési területén. A felszámolót kirendelő végzés ellen külön fellebbezésnek nincs helye. Ha a felszámoló a kizárási ok bejelentését elmulasztja, a bíróság kezdeményezi a felszámolók névjegyzékéből való törlését.

(5a) A felszámoló a felszámolást elrendelő végzés kézhezvételétől számított két munkanapon belül köteles az általa kijelölt felszámolóbiztos nevét, lakóhelyét vagy a személyi adat- és lakcímnnyilvántartásban szereplő értesítési címét, születési idejét, adóazonosító jelét, valamint anyja születési nevét bejelenteni a bíróságnak, és csatolja a felszámolóbiztos azon nyilatkozatát, hogy személyével összefüggésben nem áll fenn kizáró vagy összeférhetlenségi ok, továbbá kötelezettséget vállal arra, hogy ha ilyen ok később bekövetkezik, azt haladéktalanul bejelenti a felszámolónak, és kezdeményezi a felszámolótól a kijelölése visszavonását. A felszámoló köteles bejelenteni a bíróságnak és a felszámolók névjegyzékét vezető szervnek, ha a felszámolóbiztossal szemben kizáró vagy összeférhetlenségi ok merül fel, vagy pedig a felszámolóbiztos munkaviszonya, megbízási jogviszonya, vagy - tagsági jogviszony esetén a felszámolóbiztosi tevékenység végzésére irányuló személyes közreműködésre jogosító megbízatása - megszűnt, vagy a kijelölését visszavonta, külön megjelölve azt, ha erre a 27/B. § (5) bekezdésében meghatározott okból került sor. A felszámoló két munkanapon belül köteles az új felszámolóbiztos nevét, lakóhelyét vagy a személyi adat- és lakcímnnyilvántartásban szereplő értesítési címét, születési idejét, adóazonosító jelét, valamint anyja születési nevét bejelenteni.

(6) Ha a kirendelést követően a bíróság megállapítja, hogy a felszámolóval vagy a felszámolóbiztossal szemben kizárási ok áll fenn, illetve a felszámolót a felszámolók névjegyzékéből törölték, vagy a felszámoló szervezet ellen felszámolás, kényszer-törlési eljárás indult, vagy végelszámolás alatt áll, a bíróság a felszámolót hivatalból felmenti. A névjegyzékéből való törlést a nyilvántartó szerv jogszabályban meghatározott módon közzéteszi, továbbá elektronikus úton, haladéktalanul értesítést küld minden ítéletábrának, törvényszéknek.

(6a) Ha e törvény másképpen nem rendelkezik, nem kell felmenteni a folyamatban lévő eljárásban azt a vagyonszelvényelőt vagy felszámolót, amely megfelelt a (2) bekezdés szerinti feltételeknek, de a pályázati keretszám miatt nem került be a felszámolók névjegyzékébe. Az e bekezdés hatálya alá tartozó felszámolókról a felszámolók névjegyzékét vezető szerv közhiteles hatósági nyilvántartást vezet, ugyanolyan adattartalommal, mint a névjegyzékbe felvett felszámolókról, továbbá ellátja a szakmai beszámoltatásukkal és hatósági ellenőrzésükkel összefüggő feladatokat is. Ezekre a felszámolókra és az e törvényben meghatározott végzettséggel, képesítéssel, szakképesítéssel rendelkező tagjaikra, foglalkoztatottjaikra (ide értve az általuk kinevezett felszámolóbiztosokat is) az e törvényben és a felszámolók névjegyzékéről szóló kormányrendeletben meghatározott követelmények irányadók.

(6b) A nyilvántartó szerv a 27/C. § (5) bekezdésében foglaltak esetén a (6a) bekezdés szerinti felszámoló szervezetet az ott meghatározott mértékű bírsággal sújtja. Ha a (6a) bekezdés hatálya alá tartozó felszámoló szervezetet súlyos vagy ismétlődő jogszabálysértés miatt a csődeljárásban vagy felszámolási eljárásban eljáró bíróság egy éven belül legalább két ügyben vagy két éven belül legalább három ügyben felmentette, továbbá ha csődeljárásban, felszámolási eljárásban vagy helyi önkormányzatok adósságrendezési eljárásában eljáró bíróság a (6a) bekezdés hatálya alá tartozó felszámoló szervezetet két éven belül legalább háromszor jogszabálysértés vagy mulasztás miatt jogerősen pénzbírsággal sújtotta, akkor - a felszámolók névjegyzékét vezető szerv értesítése alapján - a felszámoló szervezetet az eljáró bíróság a többi folyamatban lévő eljárásból is felmenti. A felmentésről szóló végzést a névjegyzékét vezető szerv értesítésének kézhezvételétől számított 15 napon belül kell meghozni.

(6c) Törölni kell a hatósági nyilvántartásból a (6a) bekezdés hatálya alá tartozó felszámolót, ha valamennyi folyamatban lévő csődeljárás, felszámolási eljárás jogerősen lezárult. Ennek tényét a felszámolónak kell bejelentenie a névjegyzékét vezető szervnek, a jogerős végzés kézhezvételétől számított 8 napon belül. Az adatszolgáltatás késedelmes teljesítése vagy elmulasztása esetén a bíróság a felszámoló vezetőjére 50 000 Ft-tól 100 000 forintig terjedő bírságot szabhat ki.

(7) A bíróság - erre irányuló kifogás hiányában is - felmenti a felszámolót, ha az eljárás adataiból végzésében megállapítja, hogy a felszámoló súlyosan vagy ismétlődően megsérti a jogszabályokat, ide értve azokat az eseteket is, amikor a felszámoló felmentését e törvény - jogszabálysértés esetén - a bíróság számára kötelezővé teszi. A bíróság akkor is felmenti a felszámolót, ha az a székhelyén vagy fióktelepén nem található, vagy ha az e törvényben meghatározott kizáró vagy összeférhetlenségi ok alá eső felszámolóbiztosot nevezett ki. A felszámolót felmentő végzésben a bíróság új felszámolót is kirendel. A felszámoló felmentését az említett okokra hivatkozva a hitelezői választmány (hitelezői választmány hiányában a hitelezői képviselő vagy bármelyik hitelező) is indítványozhatja. A bíróság a kérelem tárgyában annak beérkezésétől számított 8 napon belül dönt, és felmentésről rendelkező végzés meghozatala esetén egyidejűleg új felszámolót rendel ki. A bíróság a felszámoló jogszabálysértés miatt történő felmentéséről, valamint az eljáró felszámolóbiztosnak az (5a) bekezdés szerinti adatairól 5 munkanapon belül elektronikus úton adatot szolgáltat a felszámolók névjegyzékét vezető szervnek. A felszámolók névjegyzékét vezető szerv ezekről a felszámolóbiztosokról és azoknak az e bekezdésben hivatkozott adatairól hatósági nyilvántartást vezet. A nyilvántartásból a bíróságok és a felszámolók elektronikus úton adatszolgáltatást kérhetnek.

(8) A bíróság a (7) bekezdésben meghatározott határidőn belül végzést hoz a felszámoló felmentéséről és új felszámoló kijelöléséről akkor is, ha azt - a (7) bekezdés szerinti okok megjelölése nélkül - kéri a 44. § (1) bekezdésében említett hitelezői csoportok mindegyikében a hitelezők több mint a fele, azzal, hogy a szavazatok számításánál is a 44. § (1) bekezdésében

foglaltakat kell alkalmazni. A hitelezők a felszámoló felmentését a (7) bekezdésben megjelölt ok nélkül csak egyszer, az első hitelezői gyűlést követő 15 napon belül kérhetik.

(9) A bíróság (6)-(8) bekezdésben foglalt végzésében rendelkezni kell a felszámoló számlával igazolt költségeinek megtérítéséről és arányos díjazásáról is, amely legfeljebb 300 000 forint lehet, de a bíróság különösen bonyolult ügyben ennél magasabb összegű díjazást is megállapíthat.

(10) A (6)-(9) bekezdés szerinti végzés fellebbezésre tekintet nélkül végrehajtható. A végzés ellen a felmentéssel érintett felszámoló élhet fellebbezéssel 5 munkanapon belül, amelyet a másodfokú bíróság soron kívül, de legfeljebb 8 munkanapon belül bírál el.

(11) A felmentett felszámoló haladéktalanul köteles az adós iratanyagát és vagyonát átadni az új kijelölt felszámolónak, és tételes kimutatást kell készítenie a szerződésekről, folyamatban lévő eljárásokról, értékesítésekről, továbbá közbenső mérleget is kell készítenie, és nyilatkoznia kell arról, hogy a mérleg az adós vagyoni helyzetéről valós és megbízható képet ad. Ezek elmulasztása esetén a bíróság 500 000 forintig terjedő bírsággal sújthatja.

(12) A kirendelt felszámoló a felszámolási eljárás lefolytatását másnak nem engedheti át. A felszámoló az adós gazdálkodó szervezet képviselőjében jár el, ezt a jogkörét az általa kijelölt felszámolóbiztos útján látja el.

(13) A felszámoló feladatait elsősorban az adós munkaszervezete, illetve saját munkaszervezete igénybevételel látja el, ideértve a jogszabályban meghatározott szakképzettségű, kötelezően foglalkoztatandó személyek polgári jogi jogviszonyban történő alkalmazását is. A felszámoló a feladatai ellátása érdekében polgári jogi jogviszonyt létesíthet továbbá:

a) külön jogszabályban a felszámolási tevékenység végzésének feltételeként meghatározott szakképzettségen kívüli szakértelmet igénylő feladat ellátására,

b) a felszámolási tevékenység végzéséhez általában nem szükséges, vagy a szükségeset meghaladó mértékű tevékenység elvégzésére,

c) jogszabály által kötelezően előírt esetben,

d) ha azt az a)-c) pontokban nem szabályozott esetben a bíróság a felszámoló kérésére előzetesen engedélyezi.

(14) A felszámoló a (13) bekezdés a)-d) pontja szerinti esetben sem vonhat be

a) olyan személyt, aki a tagjának, vezető tisztségviselőjének, az említettek közeli hozzátartozójának közeli hozzátartozója,

b) olyan szervezetet, amelyben az adós, az adós tagja, vezető tisztségviselője, a felszámoló, annak tagja, az említettek közeli hozzátartozója kizárólagos vagy többségi tulajdonos.

2. sz. melléklet (Cstv. 33/A. §)

33/A. § (1) A hitelező vagy - az adós nevében - a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól [6. §] annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését megghiúsították, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését. A gazdálkodó szervezet vezetőjének minősül az a személy is, aki a gazdálkodó szervezet döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt. Ha többen közösen okoztak kárt, felelőségük egyetemleges. A fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket.

(2) A keresetben vagyoni biztosíték nyújtása is kérhető a hitelezők követelésének kielégítése céljából. A biztosíték a bíróság gazdasági hivatalában letéti számlára befizetendő pénzösszeg vagy hitelintézetnél lekötött és elkülönítetten kezelt pénzösszeg (pénzbeli letét), EGT-állam vagy hitelintézet által kibocsátott vagy garantált, a letétbe helyezéstől számított 180 napnál hosszabb hátralévő futamidejű, azonnal beváltható vagy értékesíthető, hitelviszonyt megtestesítő értékpapír, bankgarancia, biztosítói garancia, biztosító által kiállított, készfizető kezességvállalást tartalmazó kötelezvény lehet. A keresetlevelet - a beavatkozás lehetőségére történő felhívással - és a vagyoni biztosíték nyújtása iránti kérelmet, valamint az eljárásban hozott határozatokat az adós gazdálkodó szervezet azon többségi befolyással rendelkező tagjának (egyszemélyes társaság és egyéni cég esetén a tagnak, külföldi székhelyű vállalkozás magyarországi fióktelepe esetén a külföldi székhelyű vállalkozásnak) is meg kell küldeni, amely az (1) bekezdés szerinti időszakban az említett részesedéssel rendelkezett. A biztosítéknyújtásra kötelező végzés ellen külön fellebbezésnek van helye. Az említett tag, illetőleg a külföldi székhelyű vállalkozás a pénzügyi biztosíték teljesítéséért a vezetőtől való behajthatatlanság esetén kezesként felel. A külföldi székhelyű vállalkozás az említett kezesi kötelezettségéből eredő fizetési kötelezettségét nem teljesítheti a fióktelepe rendelkezésére bocsátott vagyonból.

(3) Mentesül a felelősség alól az (1) bekezdésben említett vezető, ha bizonyítja, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. Amennyiben a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően nem tett eleget az adós éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a 31. § (1) bekezdés *a)-d)* pontja szerinti beszámolókészítési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét, a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.

(4) A felszámoló az (1) bekezdés szerinti körülményekről és információkról köteles a hitelezői választmányt, a hitelezői képviselőt vagy a hozzá forduló hitelezőket tájékoztatni.

(5) A (2) bekezdésben meghatározott vagyoni biztosíték hitelezők közötti felosztásáról a felszámolási eljárás jogerős lezárása után, a marasztalásra irányuló per jogerős lezárásakor kell rendelkezni, a hitelezők pernyertessége esetén. A felosztás a hitelezők között a felszámolási eljárásban meg nem térült követeléseik arányában történik.

(6) A felszámolási eljárás jogerős lezárásáról hozott határozat Cégek Közlönyben való közzétételét követő 60 napos jogvesztő határidőn belül - ki nem elégített követelése erejéig - bármely hitelező keresettel kérheti a bíróságtól [6. §], hogy az (1) bekezdés szerinti perben jogerősen megállapított felelősség alapján kötelezze az adós volt vezetőjét követelésének kielégítésére. Amennyiben határidőben több hitelező terjeszt elő keresetet, a bíróság a pereket egyesíti, és a hitelezői követelések arányos kielégítéséről rendelkezik. Amennyiben a felszámolási eljárás jogerős lezárásáig az (1) bekezdés szerinti perben még nincs jogerős döntés, a 60 napos jogvesztő határidő kezdő napja a jogerős bírósági döntés napját követő nap.

(7) Amennyiben a bíróság által jóváhagyott közbenső mérleg és részleges vagyonfelosztási javaslat alapján a hitelezők igényeinek kielégítéséhez nem elegendő az adós felszámolás körébe tartozó vagyona, bármely hitelező vagy az adós nevében a felszámoló az (1) bekezdés szerinti eljárásban kérheti a bíróságtól azt is, hogy a bíróság a ki nem elégített követelés megfizetésére kötelezze az (1) bekezdés alapján az adós volt vezetőjét.

3. számú melléklet (Cstv. 40. §)

40. § (1) A tudomásszerzéstől számított 90 napon, de legfeljebb a felszámolást elrendelő végzés közzétételének időpontjától számított 1 éves jogvesztő határidőn belül a hitelező - vagy az adós nevében a felszámoló - a bíróság [6. § (1) bekezdés] előtt keresettel megtámadhatja az adósnak

a) a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző öt éven belül és azt követően megkötött, az adós vagyონának csökkenését eredményező szerződését vagy más jognyilatkozatát, ha az adós szándéka a hitelező vagy a hitelezők kijátszására irányult, és a másik fél erről a szándékról tudott vagy tudnia kellett,

b) a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző két éven belül és azt követően megkötött szerződését vagy más jognyilatkozatát, ha annak tárgya az adós vagyónából történő ingyenes elidegenítés, illetve a vagyont terhelő ingyenes kötelezettségvállalás vagy a harmadik személy javára feltűnően aránytalan értékkülönbséggel megkötött visszterhes jogügylet,

c) a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző kilencven napon belül és azt követően kötött szerződését vagy más jognyilatkozatát, ha annak tárgya egy hitelező előnyben részesítése, különösen egy fennálló szerződésnek a hitelező javára történő módosítása vagy biztosítékkal nem rendelkező hitelező számára biztosíték nyújtása.

(1a) A jogügyletek eredményes megtámadása esetén a Ptk. érvénytelen szerződésre vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni. A felszámoló és a hitelező érvénytelenség címén kérheti az eredeti állapot helyreállítását és a vagyontárgyra a vagyontárgy elidegenítését követően alapított és közhiteles nyilvántartásba bejegyzett jog törlését is.

(2) A felszámoló az adós nevében az (1) bekezdés szerinti határidőn belül visszakövetelheti az adós által a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző hatvan napon belül és azt követően nyújtott szolgáltatást, ha annak eredménye egy hitelező előnyben részesítése és a szolgáltatás nem minősül a rendes gazdálkodás körébe tartozó szolgáltatásnak. Hitelező előnyben részesítésének minősül különösen valamely tartozás esedékesség előtti kiegyenlítése.

(3) Ha az adós a többségi befolyása alatt álló gazdálkodó szervezettel, továbbá ha a gazdálkodó szervezet a tagjával vagy vezető tisztségviselőjével, illetve annak hozzátartozójával köt szerződést, az (1) bekezdés *a)* és *b)* pontjainak alkalmazásában a rosszhiszeműséget, illetőleg az ingyenességet vélelmezni kell. Ugyancsak vélelmezni kell a rosszhiszeműséget és az ingyenességet az egymással közvetlen vagy közvetett összefonódásban nem álló, de azonos személy vagy gazdálkodó szervezet befolyása alatt működő gazdálkodó szervezetek egymás közti szerződéskötése esetén.

(4) Nem gyakorolható az (1) bekezdés *c)* pontja szerinti megtámadási és a (2) bekezdés szerinti visszakövetelési jog

a) a pozíciólezáró nettósításra irányuló szerződés alapján történt nettósítás esetében,

b) zálogtárgy (óvadék tárgya) egyenértékű fedezettel való helyettesítése és kiegészítő biztosíték nyújtása esetében.

(5) Ha az (1) bekezdés szerinti 90 napos határidőn belül a felszámoló tudomására jut az (1) vagy a (2) bekezdés szerinti jogügylet, erről haladéktalanul köteles a hitelezői választmányt, hitelezői képviselőt vagy a hitelezőket tájékoztatni, és a bizonyítékokat egyidejűleg megküldeni. Az értesítés kézhezvételétől számított 15 napon belül a hitelező akkor is jogosult a szerződés megtámadására, ha az (1) bekezdés szerinti határidő már eltelt vagy abból 15 nappal kevesebb van hátra. A jogvesztő határidő azonban ebben az esetben is irányadó.

4. számú melléklet (Cstv. 57. §)

57. § (1) A gazdálkodó szervezetnek a felszámolás körébe tartozó vagyónából a tartozásokat a következő sorrend figyelembevételével kell kielégíteni:

a) a felszámolás (2) bekezdés szerinti költségei,

b) a felszámolás kezdő időpontja előtt körülírással meghatározott zálogtárggyal biztosított követelések a zálogtárgy értékének erejéig, figyelembe véve a 49/D. § (2) bekezdése alapján már kifizetett összeget is; ha a zálogtárgyat több zálogjog terheli, akkor a kielégítés sorrendjére a Ptk. 5:118-5:122. §-a az irányadó,

c) a gazdálkodó szervezetet terhelő tartásdíj, életjáradék, kártérítési járadék, sérelemdíj, bányászati keresetkiegészítés, továbbá a mezőgazdasági szövetkezet tagja részére a háztáji föld vagy termény helyett adott pénzbeli juttatás, amely a jogosultat élete végéig megilleti,

d) a kötvényen alapuló követelések kivételével, magánszemély nem gazdasági tevékenységből eredő más követelése (így különösen a hibás teljesítésből, a kártérítésből eredő követelések, a szakmában szokásos várható szavatossági vagy jótállási kötelezettségek felszámoló által számszerűsített összegét is ideértve), a kis- és mikrovállalkozás, a mezőgazdasági őstermelő követelése, valamint a Szövetkezeti Hitelintézetek Tőkefedezeti Közös Alapja azon követelése, amelyek azon alapulnak, hogy a Szövetkezeti Hitelintézetek Tőkefedezeti Közös Alapja a biztosított betéttel rendelkező betétesek jogutódjává, illetve követeléseik jogosultjává vált,

e) a társadalombiztosítási alapok javára fennálló tartozások, az adók - kivéve a (2) bekezdés szerinti adó- és járuléktartozásokat - és adók módjára behajtható köztartozások, a büntetőeljárásban a 6/A. § (8) bekezdés alapján az állam javára fizetendő összeg, továbbá a visszafizetendő államháztartási, európai uniós vagy nemzetközi szerződésen alapuló más nemzetközi forrásból származó támogatások, valamint a közműdíjak és a társasházi közös költség és a Szövetkezeti Hitelintézetek Tőkefedezeti Közös Alapjának a *d)* pontban nem említett követelése,

f) egyéb követelések,

g) a keletkezés idejétől és jogcímétől függetlenül a késedelmi kamat és késedelmi pótlék, továbbá a pótlék és bírság jellegű tartozás,

h) azok a követelések (ide nem értve a kötelező legkisebb munkabér, kizárólag teljesítménybérrel díjazott munkavállaló esetén pedig az Mt. 138. § (6) bekezdése szerinti garantált bér kétszeresét el nem érő, hathavi átlagkeresetet meg nem haladó munkabér- és bérjellegű követeléseket [(2) bekezdés *a)* pont]), amelyek jogosultja

ha) a gazdálkodó szervezet legalább többségi befolyással rendelkező tagja (részvényese),

hb) a gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselője,

hc) az Mt. 208. § (1) bekezdése szerinti vezető állású munkavállaló,

hd) a *ha)*-*hc)* pontban említett személyek közeli hozzátartozója, élettársa,

he) az adós többségi befolyása alatt álló gazdálkodó szervezet,

hf) az adós ingyenes szerződése alapján kedvezményezett szervezet (személy).

(2) A felszámolási költségek a következők:

a) az adóst terhelő munkabér és egyéb bérjellegű juttatások, ideértve

aa) a munkaviszony megszűnésekor járó végkielégítést, valamint a kollektív szerződésben, illetve a munkaszerződésben meghatározott juttatásokat,

ab) az adós által a kölcsönbeadóval kötött munkaerő-kölcsönzési szerződésben foglalt, az adóst, mint kölcsönvevőt terhelő díjból az adóshoz kölcsönzött munkavállalók részére járó, a kölcsönbeadó által fizetendő munkabért és egyéb bérjellegű juttatásokat, és

ac) az adós által az iskolaszövetkezettel megkötött szerződésben foglalt, az adóst, mint az iskolaszövetkezet szolgáltatásának igénybevevőjét terhelő díj 85%-át - amely az iskolaszövetkezetnek járó díjból a feladatteljesítés során személyesen közreműködő iskolaszövetkezeti tagok részére járó díj és a díjhoz kapcsolódó egyéb juttatások összegét foglalja magában -, továbbá

ad) ha a felszámolás kezdő időpontját megelőzően esedékessé vált munkabért és egyéb bérjellegű juttatásokat a felszámoló a felszámolás kezdő időpontja után fizette ki, az ezeket terhelő adó- és járulékfizetési kötelezettséget is (ideértve az egészségügyi hozzájárulást);

b) a felszámolás kezdő időpontja után az adós gazdasági tevékenységének ésszerű befejezésével, továbbá vagyonának megőrzésével kapcsolatos költségek, ideértve a környezeti károsodások és terhek rendezésének, az engedély nélkül más célra hasznosított termőföld eredeti állapotba történő helyreállításának, valamint a termőföldvédelmi követelmények betartásának a költségeit is, továbbá a 27/A. § (13) bekezdése szerint létesített polgári jogi jogviszonnyal összefüggésben felmerült kiadásokat, valamint az adósnak azokat a tartozásait, adó-, járulék- és egyéb közteherfizetési, kártérítési, kártalanítási kötelezettségeit, amelyek a felszámolási eljárás kezdő időpontja utáni gazdasági tevékenységből keletkeztek, kivéve a nyereségből fizetendő adókat;

c) a vagyon értékesítésével és a követelések érvényesítésével kapcsolatos igazolt költségek;

d) az adóst terhelő, a Nemzeti Foglalkoztatási Alap bérgarancia alaprészből kapott támogatás;

e) a felszámolással kapcsolatos bírósági és hatósági eljárások során felmerült, a gazdálkodó szervezetet terhelő költségek;

f) az adós iratanyagának rendezésével, elhelyezésével és őrzésével kapcsolatos költségek;

g) a felszámoló - 49/D. § (1) bekezdés alapján nem érvényesített - díja [60. § (4) bek.], amely tartalmazza a felszámoló által nem a 27/A. § (13) bekezdésében meghatározottak szerint létesített polgári jogi jogviszonnyal összefüggésben felmerült kiadásokat is;

h) a vagyonfelügyelő (ideiglenes vagyonfelügyelő) ki nem fizetett és a kezeseiktől meg nem térült költségei és díja, ha a felszámolási eljárást csődeljárás előzte meg;

i) a *h)* pontban nem említett esetekben az ideiglenes vagyonfelügyelő díja;

j) a katasztrófavédelmi, természetvédelmi vagy környezetvédelmi indokból az adós vagyonában a környezeti kárelhárítás, illetve a további környezetveszélyeztetés megelőzésére fordított, állam által megelőlegezett költségek, valamint az építmények élet- és vagyonbiztonságot veszélyeztető állapotának elhárításával közvetlenül összefüggő, hatósági határozattal elrendelt munkálatok államháztartási forrásból megelőlegezett, igazolt költségei.

(3) A munkáltató rendes felmondása esetén felszámolási költségként - ha a felszámolás kezdő időpontját megelőzően legalább egy évvel korábban megkötött kollektív szerződés, illetve munkaszerződés magasabb összeget nem állapít meg - a munkavégzés alóli felmentés időtartamára jutó távolléti díj és a végkielégítés azon összege vehető figyelembe, amely a munkavállalót az Mt. 69. § (1)-(3) bekezdése, 70. § (3) bekezdése és 77. § (3) és (4) bekezdése alapján megilleti. E rendelkezés alkalmazásában az adós - (1) bekezdés *hc)* pontjában nem említett - vezető állású munkavállalói tekintetében kizárólag az Mt. 210. § (3) bekezdésében megállapított, a felszámolás kezdő időpontjában esedékes összeg vehető figyelembe.

(4) Ha a vagyon a költség, a zálogjoggal biztosított hitelezői követelések és valamennyi más tartozás kielégítésére nem elegendő, a költség kifizetését és a biztosított hitelezők kielégítését követően először az (1) bekezdés *c)* majd *d)* pontja szerinti hitelezőket követeléseik arányában kell kielégíteni.

(5) Ha az (1) bekezdés *e)-g)* pontjában szereplő követelések kielégítésére nincs elegendő fedezet, az egyes csoportokba tartozó hitelezőket - először az *e)*, az *f)*, majd a *g)* pontban szereplőket - követeléseik arányában kell kielégíteni.

(6) Ha az (1) bekezdés *e)* pontjába tartozó hitelezők teljes kielégítésére nincs elegendő fedezet, a csoporton belül először a társadalombiztosítási alapok javára fennálló tartozásokat (ideértve a szociális hozzájárulási adót is) kell kielégíteni teljes egészében, majd pedig a többi hitelezőt követeléseik arányában.

(7) A felszámoló által nyilvántartásba vett követelés engedményezése nem érinti a követelésnek a kielégítési sorrendben elfoglalt helyét.

5. számú melléklet:

EBH2010. 2154.

Az egyik hitelező a másik hitelező igényének nyilvántartásba vétele, illetve besorolása miatt - a törvényben írt határidőn belül - kifogással élhet, de ez csak akkor lehet eredményes, ha a felszámoló nyilvánvalóan jogszabálysértéssel fogadta el és sorolta be a bejelentett hitelezői igényt [1991. évi XLIX. törvény 46. §, 51. §].

A jogerős végzésben megállapított és a felülvizsgálati kérelem elbírálása szempontjából jelentős tényállás a következő:

Az adós felszámolását a bíróság a 2003. augusztus 5-én jogerőre emelkedett végzésével rendelte el. A hitelezők felhívását tartalmazó végzés a 2003. szeptember 11-én megjelent Céglőnyben került közzétételre.

Az elsőfokú bíróság első közbenső mérleget jóváhagyó 89. sorszámú, majd a második közbenső mérleget jóváhagyó 119. sorszámú végzését is helybenhagyta a másodfokú bíróság. A második közbenső mérleg 1. számú mellékletében 34., 37., 39, 45. és 47. sorszám alatt szerepeltek elfogadott hitelezői igényként a V. Kft, az M. Kft, a D. Kft, a H. Kft. és a K. Kft. hitelezők igényei. Ezek a hitelezők a megyei önkormányzat kórháza új műtő- és diagnosztikai épületébe beépített és elhelyezett különböző orvosi berendezések, készülékek és kiegészítő tartozékok beszerzését, leszállítását és ehhez kapcsolódó további szolgáltatások nyújtását (beüzemelés, betanítás) vállalták a W. Építő és Vállalkozási Rt. adóssal kötött szerződés alapján.

A kifogást előterjesztő hitelező és az adós között már több, választottbíróági és peres eljárás is volt folyamatban. Az adós, mint I. rendű felperes két társával a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara mellett szervezett Választottbíróóság előtt a hitelezővel mint alperessel szemben vállalkozói díj és kártérítés megfizetése iránt eljárást indított. Ebben az eljárásban 2007. november 27-én vette kézhez a hitelező az adósnak, mint felperesnek a válaszirátát, s erre alapozta kifogását. A válaszirát azt tartalmazta, hogy a felszámoló a V. Kft. 263 604 285 Ft; az M. Kft. 140 251 094 Ft; a D. Kft. 113 572 500 Ft; a H. Kft. 14 370 000 Ft; a K. Kft. 37 853 922 Ft összegű hitelezői igényét vette nyilvántartásba.

A megyei önkormányzat hitelező 2007. december 6-án előterjesztett kifogásában sérelmezte, hogy a felszámoló a válaszirátban felsorolt hitelezők igényét nyilvántartásba vevő magatartásával megsértette a felszámolási kérelem benyújtásakor hatályban volt, az akkori megnevezés szerint a csődeljárásról, a felszámolási eljárásról és a végelszámolásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 46. § (6) bekezdésében foglaltakat, mert az iratokból megállapíthatóan e hitelezők nyilvántartásba vételére akként került sor, hogy a hitelezők nem állítottak ki számlát és a teljesítésre nem vagy csak részben került sor. Kérte, hogy a bíróság a felszámolónak a felsorolt hitelezői igényeket nyilvántartásba vevő döntését semmisítse meg és kötelezze őt arra, hogy a kifogással érintett hitelezői igényeket vitatott hitelezői igényként vegye nyilvántartásba.

Kereshetőségi joga és kifogásának jogalapja tekintetében a hitelező hivatkozott a Győri Ítéltábla Polgári Kollégiumának 2/2005. (XI. 11.) számú kollégiumi véleményében foglaltakra.

A felszámoló a kifogás elutasítását kérte elsődlegesen azért, mert az elkésett, másodsorban pedig azért, mert a felszámolónak a Cstv. 46. § (6) bekezdésén alapuló, mérlegelési jogkörben hozott döntése kifogással nem támadható. E körben hivatkozott a Legfelsőbb Bíróságnak a BH2001. 292. számú eseti döntésében kifejtett álláspontjára.

Az elsőfokú bíróság a kifogást elutasította és kötelezte a hitelezőt, hogy fizessen meg a felszámolónak 36 000 Ft eljárási költséget. Döntését azzal indokolta, hogy a hitelezőnek a felszámoló által nyilvántartásba vett hitelezői igényjogosultján kívüli hitelezőként nincs aktív ügybeli legitimációja arra, hogy a kifogás jogintézményén keresztül a felszámolónak a Cstv. 46. § (6) bekezdésében meghatározott, mérlegelési jogkörbe tartozó döntését, annak érdemi alaptalanságára hivatkozva támadja. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a Cstv. 46. § (6) bekezdése három kötelezettséget fogalmaz meg a felszámoló részére:

- a követelés 45 napon belüli felülvizsgálatát és az érdekeltekkel való egyeztetését (érdekeltek alatt a követelést bejelentő hitelezőt és az adós képviselőjét értve);
- a továbbra is vitatott követelések bíróság részére való megküldését;
- a bíróság döntésének a közbenső mérlegbe való beépítését.

A felszámoló mérlegelési jogkörébe tartozik a követelés érdemi minősítése, az abban való döntés, hogy azt jogalapjában és/vagy összegében elfogadja vagy vitatottnak minősíti. A felszámoló döntése során az adott helyzetben általában elvárható gondossággal köteles eljárni (Cstv. 54. §), kötelezettségének megszegésével okozott kárért a polgári jog általános szabályai szerint felel.

Hivatkozott arra, hogy a Legfelsőbb Bíróság BH2001. 292. számon közzétett eseti döntésében is a felszámoló kizárólagos döntési jogkörébe tartozónak tartotta azt, hogy a felszámoló a hitelező igényét elfogadja, vagy vitatottnak minősíti jogalapjában és/vagy összegében. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az, hogy a felszámoló eljárások megindítására nem kötelezhető, nem kizárólag az adós nevében indítható peres és nem peres eljárásokra vonatkozik, hanem a felszámolónak a Cstv. 46. § (6) bekezdése szerinti eljárására is, amely a vitatott hitelezői igényeknek a felszámolási eljárást lefolytató bíróság elé terjesztésével induló eljárás.

A felszámolónak a hitelezői igény elfogadásával vagy annak vitatásával kapcsolatos döntése a törvény által részére biztosított döntési jogkör gyakorlását jelenti. A Cstv. 51. § (1) bekezdése szerint a kifogás benyújtásához a felszámoló közvetlen jogszabálysértésére van szükség. A felszámoló mérlegelési jogkörbe tartozó döntése esetén azonban fogalmilag kizárt a jogszabálysértő intézkedés vagy mulasztás bekövetkezése, ezért az adós és egy adott hitelezője közötti jogviszony érdemi felülbírálatába való külső, más hitelező által történő beavatkozás még az e tárgyban hozott kirívóan alaptalan, avagy a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésén alapuló felszámolói döntés esetén sem megengedett. Erre vonatkozó megállapítási igényt a jogviszonyon kívül álló hitelező nem terjeszthet elő, erre őt a felszámolási eljárásban az eljárás jellegéből és egyéb szabályaiból adódóan létrejött hitelezői jogközösség ténye - kifejezett eljárásjogi rendelkezések hiányában - nem hatalmazza fel.

Az elsőfokú bíróság megvizsgálta a kérdést a kifogás intézménye (Cstv. 51. §) oldaláról is. Kifejtette, hogy a felszámolónak a hitelezői igények felülvizsgálatához fűződő magatartása számos esetben eredményezhet közvetlen jogszabálysértést, így például a Cstv. 46. § (6) bekezdésében felsorolt - a korábbiakban említett - három kötelezettség megsértése esetén, de emellett a bejelentett hitelezői igény „kezeléséhez” fűződő intézkedések körében is [Cstv. 37. § (3) bekezdés; 46. § (5) és (7) bekezdés; 57. § (1) bekezdés]. Ilyen esetekben a hitelezői igény nyilvántartásba vételével kapcsolatban a felszámoló által kezelt hitelezői igény jogosultján kívüli, egyéb hitelezők is terjeszthetnek elő kifogást, ha a felszámoló intézkedése a Csődtörvény kifejezett rendelkezéseibe ütközik és nekik érdeksérelmet okoz.

Másodlagosan a bíróság a kifogás elkésetttségét is megállapította utalva arra, hogy a felek között a korábbi választottbírói és a megyei bíróság előtt folyamatban volt peres eljárásban

is a szerződéses jogviszonyok és az ezekhez kapcsolódó teljesítés vizsgálata már vita tárgya volt. A hitelező az adós által megkötött szállítási-vállalkozási szerződések tényével tisztában volt, s a peres eljárás során kirendelt igazságügyi szakértői vélemény 1. számú mellékletének tartalmából kifejezetten értesült arról, hogy a felszámoló a támadott hitelezői igényeket milyen összegben fogadta el és azokat hova sorolta a kielégítési rangsorban. E tudomásszerzéshez képest a bíróság nem fogadta el a hitelező állítását arról, hogy csak a választottbírói eljárásban szerzett tudomást a kifogásban megnevezett hitelezők igényéről. Emellett megállapította, hogy már két közbenső mérleget is jogerősen jóváhagytak a bíróságok, melyek összességükben és rangsorolva is tartalmazták a hitelezők jelen eljárásban kifogásolt igényét.

A másodfokú bíróság a hitelező fellebbezése alapján indult jogorvoslati eljárásban az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. A határozat indokolásában kifejtettek szerint a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy az egyik hitelező kifogásolhatja-e a másik hitelező igényének nyilvántartásba vételét, és ha igen, milyen esetekben. Miután erre a Cstv. nem ad kifejezett rendelkezést, ezért a bírói gyakorlatnak kell választ adnia a kérdésre. Az eddig született határozatok igen szűk körben teszik csak lehetővé a hitelező számára a másik hitelező követelésének vitatását.

A Győri Ítéltábla Polgári Kollégiumának 2/2005. (XI. 11.) számú, a jelen eljárásbeli hitelező által hivatkozott kollégiumi véleménye akként foglalt állást, hogy a többi hitelező és az adós a hitelezői igény nyilvántartásba vételével kapcsolatosan akkor terjeszthet elő kifogást, ha megállapítható, hogy a nyilvántartásba vétel jogszabályt sért. A kifogás intézménye azonban nem ad módot a felszámoló érdemi - a hitelezői igény megalapozottságát, összegét érintő - álláspontjának felülvizsgálatára. Ez utóbbi szempontok alapján a felszámoló eljárását - az adott feltételek esetén - a tőle elvárható gondosság hiányára hivatkozó kártérítés iránti perben lehet értékelni és szankcionálni. Utalt arra, hogy ugyanezt az álláspontot tartalmazza a Szegedi Ítéltábla egyik eseti döntése, mely szerint bármely hitelező más hitelező követelésével kapcsolatban kifogással akkor élhet, ha bizonyítja, hogy a felszámoló intézkedése a hitelezői igény nyilvántartásba vétele vagy besorolása során jogszabálysértő volt. E döntés indokolása is hangsúlyozza, hogy a kifogás intézménye nem ad módot a felszámoló érdemi, a hitelezői igény jogalapját és összegét érintő döntésének felülvizsgálatára.

Miután jelen eljárásban a hitelező más hitelezők követelésének jogalapja és összege tekintetében hozott felszámolói döntéseket kifogásolt, s erre a fentiek alapján a másodfokú bíróság sem látott lehetőséget, az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta a Cstv. 6. § (3) bekezdése folytán alkalmazott 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 259. §-a és a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján. A másodfokú bíróság megjegyezte, hogy miután az aktív perbeli legitimáció kérdésében az elsőfokú bíróság határozatában kifejtett állásponttal egyetértett, azt szükségtelen volt megismételnie a másodfokú határozatban.

A perbeli legitimáció hiánya miatt a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a kifogása elkésettségével kapcsolatos

megállapításait a végzés indokolásából mellőzte, s ezért nem foglalkozott az elkésettségre vonatkozó tényállás megállapítását vitató fellebbezési állításokkal.

A jogerős végzés ellen a hitelező nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben kérte a másodfokú bíróság végzésének hatályon kívül helyezését és új határozat hozatalát olyan tartalommal, hogy a bíróság a kifogásnak adjon helyt. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság által kifejtett álláspont jogszabálysértő és egyébként is ellentétes a bírói gyakorlattal. A Cstv. 51. §-a lehetővé teszi a hitelezők részére, hogy kifogást terjeszthessenek elő a jogszabálysértő felszámolói intézkedések, mulasztások ellen és nem kizárólag a saját hitelezői igényükkel kapcsolatban. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság által hivatkozott kollégiumi véleményben és eseti döntésben is kifejtette a bíróság, hogy az egyik hitelező a

másik követelésével kapcsolatban akkor élhet kifogással, ha a hitelezői igény nyilvántartásba vétele vagy besorolása jogszabálysértő volt, tehát a hitelező a jogszabálysértésre hivatkozással jogosult kifogás előterjesztésére. Az ügy érdemi vizsgálata nélkül azonban nem állapítható meg, hogy a hitelező nem rendelkezik perbeli legitimációval.

Miután a kifogást előterjesztő hitelező és a kifogással érintett többi hitelező azonos kielégítési pontba sorolt követeléssel rendelkezik, ezért a kifogást előterjesztő hitelező jogi érdekeltsége fennáll, kifogás előterjesztésére jogosult, a kifogás előterjesztésére ügybeni legitimációval rendelkezik. Álláspontja szerint a bizonyítékok vizsgálata alapján meghozott érdemi döntésben kell határozni arról, hogy jogszabálysértő volt-e a nyilvántartásba vétel. Nem azt kérelmezte a kifogásban, hogy a bíróság a felszámoló olyan döntését változtassa meg, amelyet a felszámoló mérlegelési jogkörében, a rendelkezésre álló, egymással ellentétes vagy nem elegendő bizonyítékok alapján hozott, hanem azt állította, hogy nyilvánvalóan alaptalan igények nyilvántartásba vételével követett el jogszabálysértést a felszámoló. A hitelező érvelése szerint a bírói gyakorlat egységes abban (BH2002. 501), hogy a bíróság kötelezheti a felszámolót valamely hitelező kifogása alapján, egy másik hitelező bejelentett követelésének megfelelő kategóriába történő besorolására. Erre is figyelemmel téves az a jogértelmezés, mely szerint bár az igény érdemi vizsgálata alapján tévesen besorolt követelés támadható kifogással, az abszolút alaptalan, alá nem támasztott igény nyilvántartásba vétele és besorolása pedig nem.

Sérelmezte, hogy bár az elsőfokú végzésnek a kifogás elkésettségét megállapító rendelkezése ellen is fellebbezett, ezzel azonban a másodfokú bíróság nem foglalkozott, azt nem vizsgálta. Továbbra is hivatkozott arra, hogy az eljárás korábbi időszakában nem volt tudomása a felszámoló által befogadott hitelezői igényekről, csak a választottbírói válasziratból értesült erről, attól számított 8 napon belül kifogását benyújtotta.

A felszámoló felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős másodfokú végzés hatályában való fenntartását. Kifejtette, hogy a felszámoló jogszabálysértő magatartásának közvetlen jogszabálysértésben kell megnyilvánulnia, s a felszámoló döntési jogkörének gyakorlása nem tartozik ebbe a körbe.

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős másodfokú végzést a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Cstv. 6. § (3) bekezdése szerint alkalmazott Pp. 275. § (2) bekezdése alapján.

A felülvizsgálati eljárásban az eldöntendő jogkérdés - mint ahogyan azt a másodfokú bíróság végzése is tartalmazza - az, hogy az egyik hitelező kifogással támadhatja-e a felszámolónak azt az intézkedését, hogy a másik hitelező igényét nyilvántartásba vette, és ha igen, akkor van-e és hol van ennek a korlátja.

A Cstv. 51. § (1) bekezdése értelmében a felszámoló jogszabálysértő intézkedése vagy mulasztása ellen a tudomásszerzéstől számított nyolc napon belül a sérelmet szenvedett fél a felszámolást elrendelő bíróságnál kifogással élhet. A kifogás tehát a felszámoló jogszabálysértő intézkedése vagy mulasztása ellen nyújtható be a sérelmet szenvedett fél részéről.

A Legfelsőbb Bíróság nem ért egyet az első- és másodfokú bíróság által a hitelező jelen eljárásbeli legitimációjának hiányával kapcsolatban kifejtett állásponttal. A perbeli (vagy ügybeli) legitimáció a fél és a per (ügy) tárgya közötti anyagi jogi kapcsolatra vonatkozik, vagyis jelen esetben azt jelenti, hogy a hitelezőt megilleti-e a kifogás előterjesztésének joga a felszámolónak azzal az intézkedésével szemben, hogy a kifogásban sérelmezett hitelezői igényeket nem vitatottként nyilvántartásba vette. A perbeli legitimáció kérdésében - ha az nem eljárásjogi kérdés - a bíróságnak érdemben kell határoznia.

Az első- és másodfokú bíróságok érdemben vizsgálva a hitelező kifogás előterjesztési jogát megállapították, hogy a hitelezőnek nincs joga a kifogás benyújtására egy másik hitelező igényének az elfogadásával, nyilvántartásba vételével kapcsolatban, mert a felszámoló ezt a

döntését mérlegelési jogkörében hozza. Kizárólag ebben a körben zárták ki a másik hitelező kifogás előterjesztésére vonatkozó jogát.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint egy hitelező alapvetően érdekelt abban, hogy az őt megelőző vagy vele egy csoportba sorolt hitelezők igényét a felszámoló nyilvántartásba veszi-e, mert ez befolyásolja a saját igényének a kielégítését, ebből következően tehát megállapítható ebben a körben a kifogás előterjesztéséhez való joga (kereshetőségi jog).

A hitelezői igények bejelentésével, nyilvántartásba vételével kapcsolatban a felszámoló - másik hitelezőt is érintő, azt sértő - intézkedése jogszabálysértő lehet az alábbi esetekben:

a) A hitelezői igények bejelentésével kapcsolatban, ha a felszámoló olyan hitelező igényét veszi nyilvántartásba

- határidőben bejelentett igényként, aki nem határidőn belül jelentette be az igényét, vagy nyilvántartásba veszi azt a hitelezői igényt, amelyet a jogvesztő határidőt követően jelentettek be követelésként [Cstv. 37. § (1)-(3) bekezdés]; illetve

- aki nem fizette be a nyilvántartásba vételi díjat, bár ez kötelessége lett volna [Cstv. 46. § (7) bekezdés].

b) A hitelezői igények vizsgálata [Cstv. 46. § (6) bekezdés] körében jogszabálysértés lehet, ha olyan hitelezői igényt vesz nyilvántartásba, amely

- igény fennállását az azt bejelentő hitelező egyáltalán nem támasztotta alá iratokkal (bizonyítékokkal); illetve

- az összeget - annak egy részét - egyáltalán nem támasztotta alá iratokkal.

c) A besorolással kapcsolatban [Cstv. 49/D. § és 57. § (1) bekezdés] jogszabálysértő lehet, ha a felszámoló

- olyan biztosítékot fogad el, amely nem létezik, vagy nem azt a követelést, vagy nem olyan mértékben biztosítja; illetve

- a követelés jogcímét rosszul állapítja meg és ennek alapján a követelést tévesen sorolja be a kielégítési rangsorba; vagy

- a hitelező személyét a besorolás szempontjából rosszul minősíti.

Nem vitásan az a) és c) pontokban felsorolt jogszabálysértések támadhatók kifogással, a felülvizsgálattal támadott határozat a b) pontba sorolt jogszabálysértésekkel kapcsolatban zárja ki a kifogás előterjesztésének lehetőségét egy másik hitelező részéről.

Az elsőfokú bíróság által hivatkozott BH2001. 292. számú eseti döntés szerint „annak elbírálása, hogy a felszámoló valamely hitelezői igényt nyilvántartásba vesz-e, vagy azt elutasítja, a felszámoló kizárólagos jogkörébe tartozik. A felszámoló csak az általa vitatottnak minősített igényeket köteles elbírálás végett a bíróságnak megküldeni.”

Az eseti döntés indokolása szerint a konkrét esetben a kifogást előterjesztő azt kifogásolta, hogy a felszámoló miért fogadta el egy hitelező igényét, s az annak alapjául szolgáló szerződést miért nem támadta meg. A kialakult bírói gyakorlat szerint a felszámolót eljárás indítására kötelezni nem lehet (EBH2002. 672). A Legfelsőbb Bíróság abban a döntésben kimondta, hogy a felszámoló joga, hogy az iratok alapján eldöntse, elfogadja a bejelentett hitelezői igényt vagy azt vitatottként a bíróság elé terjeszti.

A hivatkozott eseti döntés helyes értelmezése szerint a felszámoló nem kötelezhető eljárások indítására a hitelező által becsatolt iratok alapján, a felszámoló saját felelősségére hozza meg a hitelezői igény nyilvántartásba vételével kapcsolatos döntését, azonban ez nem zárja ki azt, hogy egy másik érdekelt hitelező a felszámoló döntését jogszabálysértésre hivatkozva kifogásolja.

A fent kifejtett állásponttal egyező véleményt fogalmaz meg a részben a hitelező, részben az első-, másodfokú bíróságok által is hivatkozott, a 2006/1. számú Ítéltáblai Határozatokban ÍH 2006. 18. számon megjelent „A Győri Ítéltábla Polgári Kollégiumának 2/2005. (XI. 11.) PK véleménye a felszámoló által elismert, illetőleg vitatott hitelezői igény néhány

kérdéséről”. Ez a vélemény kétségen kívül nem jogszabály, a bíróságokra nem kötelező, az abban kifejtett jogi érvelés a bírósági gyakorlatban kialakult egyfajta álláspontot tükrözi.

A kollégiumi vélemény V. pontjában megfogalmazza a kérdést: meddig terjed a felszámolást lefolytató bíróság lehetősége a felszámoló eljárásának megítélésében, ha az szükségszerűen csak befogadott és más által vitássá tett igény elbírálásán keresztül lehetséges. A Cstv. 51. § (1) bekezdésében és a BH2001. 292 eseti döntésben kifejtettek alapján megállapítja: a felszámoló kizárólagos jogköre annak eldöntése, hogy egy hitelezői igényt nyilvántartásba vesz-e. A többi hitelező és az adós sérelmet szenvedett félként kifogást csak akkor terjeszthet elő, ha állítása szerint a hitelezői igény nyilvántartásba vétele jogszabályt sért. Ilyen a nem érvényesíthető követelések befogadása, valamint a kérelmezőt kedvezőtlenül érintő, jogszabálysértő besorolás, s ezek felülvizsgálhatók, mert ilyenkor a kifogás jogszabálysértést állít és a Cstv. 51. § (3) bekezdése alapján a megfelelő intézkedés előírásával a sérelem orvosolható. A vélemény kifejtette továbbá, hogy „az érvényesíthető jogalap és az igényelt összeg elismerése viszont csak igen kivételesen valósít meg jogszabálysértést: csakis akkor, ha a felülvizsgálat és visszaigazolás körében megvalósuló felszámolói mulasztás, kötelezettségszegés oly mértékű, amely már az erre vonatkozó jogszabályi rendelkezés [Cstv. 46. § (6) bekezdés] megsértésének minősíthető” (példaként említi, hogy az igény bejelentője nem csatolt bizonyítékot és nem is hivatkozott a követelését alátámasztó okiratra, vagy amit csatolt az a követelés alátámasztására nyilvánvalóan alkalmatlan). „Mivel a kifogás ilyen esetben a nyilvántartásba vett igény jogosultjának érdekeit nyilvánvalóan érinti, a kifogás elbírálására irányuló eljárásban e hitelezőt félként kell kezelni.”

A BH2001. 292 eseti döntést és a Győri Ítéltábla véleményét összevetve az állapítható meg, hogy az Ítéltábla maga is egyetért azzal az állásponttal, hogy a Cstv. 51. §-a alapján az egyik hitelező a másik hitelező követelésének nyilvántartásba vételét is támadhatja jogszabálysértés esetén. A Legfelsőbb Bíróság egyetért a Győri Ítéltábla véleményében kifejtettekkel, mely szerint olyan esetben, amikor

- nincs a felszámoló által elfogadott követelést (annak egy részét) alátámasztó bizonyíték, vagy a csatolt irat a követelés alátámasztására nyilvánvalóan alkalmatlan, akkor
- a másik hitelező (vagy az adós) részéről a kifogás benyújtásának feltételei fennállnak, és amennyiben
- a kifogással érintett követeléssel rendelkező hitelező is félként (beavatkozóként) részt vett az eljárásban,

úgy a felszámolási eljárást lefolytató bíróság a kifogás alapján indult eljárásban hozhat a kifogásolt nyilvántartásba vett követeléssel kapcsolatban határozatot.

A fent kifejtett jogi álláspontot követve a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy az iratok szerint a kifogást előterjesztő hitelező azokkal a hitelezőkkel egy pontban került nyilvántartásba vételre, akik hitelezői igényének az elfogadását támadja, ezért a kifogás előterjesztésére vonatkozó jogi érdekeltisége megállapítható. Ebből következően - amennyiben a kifogás nem késett el - azt érdemben kell vizsgálni a fent ismertetett keretek között, azaz hogy nyilvánvalóan jogszabályt sért-e a kifogásolt nyilvántartásba vétel.

Csak a hitelező által benyújtott kifogás érdemi vizsgálata után tudja a bíróság megállapítani, hogy történt-e nyilvánvaló jogszabálysértés a felszámoló részéről a kifogásban felsorolt hitelezői igények nyilvántartásba vétele kapcsán. A kifogás érdemi vizsgálatát azonban megelőzi annak vizsgálata, hogy a kifogás nem késett-e el, a kifogás előterjesztője az alapul szolgáló okról való tudomásszerzésétől számított 8 napon belül nyújtotta-e be a kifogását.

Az elsőfokú bíróság határozatában először az érdemi elutasítás indokait fejtette ki, és a végzés második része tartalmazta az elkésztésre történő hivatkozást.

A másodfokú bíróság - elfoglalt jogi álláspontja miatt - az elkésettségre vonatkozó indokolást az elsőfokú bíróság határozatából mellőzte és nem is foglalkozott a fellebbezés erre vonatkozó részével.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a kifogás elbírálása kapcsán elsődlegesen azt kell vizsgálnia a bíróságnak, hogy a kifogás előterjesztésére a Cstv. 51. § (1) bekezdésében meghatározott határidőn belül került-e sor, mert a törvény csak a határidőben előterjesztett kifogás elbírálását engedi meg. Ebből következően elsődlegesen abban a kérdésben kell állást foglalnia a másodfokú bíróságnak, hogy a kifogás nem késett-e el. Ha a kifogás elkésettsége nem állapítható meg, akkor a felülvizsgálati bíróság által kifejtett álláspontnak megfelelően azt kell vizsgálnia a másodfokú bíróságnak a fellebbezés keretei között, hogy a kifogással támadott nyilvántartásba vétel során a felszámoló követett-e el nyilvánvaló jogszabálysértést, amely a kifogást, illetve a kifogást elutasító végzés elleni fellebbezést megalapozottá teszi.

A másodfokú bíróság határozata a fent kifejtettek miatt jogszabálysértő, ezért a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján a másodfokú bíróság végzését hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. (Legf. Bír. Gfv. X. 30.086/2009.)

(Megjelent: Legfelsőbb Bíróság Határozatainak Hivatalos Gyűjteménye 2010/1.)

6. számú melléklet:

BDT2013. 2936.

Az egyszerűsített felszámolásnál az adós gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselőjének az eljárási költségek viselésére való kötelezése az állam tehermentesítését célozza. Ezért a vezető tisztségviselő által teljesítendő eljárási költségbe nemcsak a meg nem térült illeték, hanem a központi költségvetésből a felszámoló részére kifizetendő összeg is beletartozik.¹

Alkalmazott jogszabály: Csődtv. 63/B. § (6) bek.

Az elsőfokú bíróság az adós fizetése képtelenségét a 2010. április 13-án előterjesztett kérelem alapján megállapította és felszámolóként az R. Kft.-t jelölte ki. A felszámolásra vonatkozó közlemény a Céglőnyben 2010. június 30-án jelent meg, mely időpont egyben a felszámolás kezdő időpontja is.

Az eljáró bíróság a felszámoló írásbeli jelentése és kérelme alapján a felszámolási eljárást egyszerűsített módon befejezte, az adóssá megszüntette, valamint rendelkezett a felszámolót megillető díjról, illetőleg annak a felszámoló részére a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatala által megfizethető (150 000 Ft + áfa) összege tárgyában való eljárásról. A bíróság megállapította azt is, hogy adósi vagyoni hiányában a felszámolói díj ki nem egyenlített része fedezetlen, míg az eljárás kezdeményezésekor meg nem fizetett eljárási illetéket az adós viseli. Kötelezte egyidejűleg T.-t - mint a társaság vezetőjét - az állam javára külön felhívásra 25 000 Ft feljegyzett eljárási illeték megfizetésére, míg a vezető további eljárási költségben történő marasztalására vonatkozó felszámolói indítványt elutasította.

A határozat indokolásából megállapíthatóan a felszámoló 2011. január 19-én azért kezdeményezte az eljárás egyszerűsített felszámolással történő befejezését, mert adósi vagyoni és iratanyag hiányában az eljárás az általános szabályok szerint lebonyolíthatatlan. Előadta,

¹ Megjelent: Bírósági Döntések Tára 2013/6/102.

hogy hitelezői igényt bejelentés hiányában nem vett nyilvántartásba, illetőleg felosztható vagyon hiányában vagyonfelosztási javaslatot nem terjesztett elő. Közölte azt is, hogy az adós képviselőjével a kapcsolatot felvenni sem a végelszámolási eljárás, sem a felszámolási eljárás során nem tudta. A felszámoló zárójelentésében - egyebek mellett - nyilatkozott a megtett intézkedéseiről, illetőleg tájékoztatta a bíróságot az egyszerűsített felszámolás feltételeinek fennállásáról.

Az elsőfokú bíróság döntésében megállapította, hogy az eljárás irat- és vagyonhiány miatt az általános szabályok szerint lebonyolíthatatlan, ezért a fentiek szerint határozott, és egyidejűleg rendelkezett a megállapított felszámolói díj részleges kiegyenlítése érdekében a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatalának a megkereséséről.

Az 1991. évi XLIX. tv. (a továbbiakban: Csődtv.) 63/B. § (6) bekezdése alapján kötelezte továbbá az adós gazdálkodó szervezet vezetőjét az eljárás költségeinek viselésére, melynek keretében megállapította, hogy a vezető 25 000 Ft eljárási illeték megfizetésére köteles. Elutasította azonban a felszámoló indítványát a képviselő 375 000 Ft összegű felszámolói díj marasztalása tekintetében, mivel álláspontja szerint a felszámolói díj nem minősül eljárási költségnek.

A végzésnek kizárólag a felszámolói díj megfizetésére vonatkozó elutasító rendelkezése ellen terjesztett elő a felszámoló fellebbezést, melynek akként történő megváltoztatását kérte, hogy a bíróság kötelezze az adós vezető tisztségviselőjét további 187 500 Ft felszámolói díj felszámoló részére történő megfizetésére.

A vonatkozó jogszabályok felhívását követően előadta, hogy a bíróságtól azt kérte, hogy a vezető tisztségviselőt kötelezze a felszámolási eljárással felmerült 375 000 Ft eljárási költség megfizetésére. Bár a bíróság a felszámoló díját a kért összegben állapította meg, azonban sérelmezte, hogy a volt üzletvezetőt csupán 25 000 Ft eljárási illeték megfizetésére kötelezte, míg a Gazdasági Hivatal által ki nem fizethető további 187 500 Ft felszámolói díj megfizetéséről nem rendelkezett.

Erre figyelemmel elsődlegesen a végzés kiegészítését kérte, míg abban az esetben, ha a bíróság a kiegészítés iránti kérelmét nem tartaná megalapozottnak, úgy kérte a beadványát fellebbezésnek tekinteni, és a vezetőt 187 500 Ft megfizetésére kötelezni.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését a Csődtv. 6. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 253. § (3) bekezdése alapján - figyelemmel a Pp. 247. §-ára is - csak a fellebbezési kérelem korlátai között bírálhatta felül. Ennek megfelelően a másodfokú bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a volt vezető tisztségviselő eljárási költségben marasztaló rendelkezése megfelel-e a vonatkozó jogszabályoknak.

A fellebbezés az alábbiak szerint részben alapos.

A felszámolási kérelem előterjesztésekor hatályos, a jelen felszámolási eljárásra irányadó, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló, a 2009. évi LI. törvénnyel és a 2009. évi CXV. törvénnyel is módosított 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Csődtv.) 63/B. §-a rendelkezik az egyszerűsített felszámolásról.

A törvényhely (1) bekezdése szerint, ha az adós vagyona a várható felszámolási költségek fedezetére sem elegendő, vagy a nyilvántartások, illetőleg a könyvvezetés hiányai miatt a felszámolási eljárás az általános szabályok szerint technikailag lebonyolíthatatlan, a felszámoló a hitelezői igényt bejelentett hitelezőket (választmányt) tájékoztatja arról, hogy egyszerűsített felszámolás iránti kérelmet kíván a bírósághoz benyújtani. Egyúttal felhívja a hitelezőket, hogy ha tudomásuk van az adós bárhol fellelhető vagyonáról, illetve segítséget tudnak nyújtani az eljárás rendes szabályok szerinti lebonyolításához, azt 30 napon belül jelentsék be. A felszámoló - az adós gazdálkodó szervezet nyilvántartásai, illetőleg a könyvvezetés hiányosságai esetén - az adós gazdálkodó szervezet vezetőjét felhívja arra, hogy

amennyiben a gazdálkodó szervezet nyilvántartásainak, illetve könyvvezetésének hiányosságait nem pótolja, egyszerűsített felszámolási eljárást fog kezdeményezni.

E törvényhely (6) bekezdése szerint a bíróság a (4) bekezdés szerinti végzésben az adós gazdálkodó szervezet vezetőjét az eljárás költségeinek viselésére kötelezi, ha az egyszerűsített felszámolási eljárásra - egyebek mellett - a könyvvezetés, illetve a nyilvántartások hiányosságai miatt került sor.

A fentiekből következően a Csődtv.-nek az eljárás gyorsabb és egyszerűbb lezárására irányuló speciális szabályai a 2009. évi LI. törvénymódosítással kiegészültek új rendelkezésekkel, melyek - többek között - lehetővé teszik az adós gazdálkodó szervezet vezetőjének az eljárási költségek viselésére történő kötelezését. A törvénymódosításhoz fűzött indokolás szerint e jogi szabályozással lehetővé válik, hogy a vagyontalan cég megszűnésével kapcsolatos eljárások költségeit ne az állam viselje. Az adós vezetője ugyanis az iratanyag hiányossága, illetve az éves beszámoló törvény által előírt nyilvánosságra hozatalának elmulasztása esetén kötelezhető az egyszerűsített felszámolási eljárás költségeinek viselésére.

A jelen eljárásra irányadó Csődtv. 63/B. § (6) bekezdése - és a törvény egyéb rendelkezése - sem határozza meg azonban, hogy melyek azok az eljárási költségek, amelyeknek a megtérítésére az adós vezető tisztségviselői kötelezhetőek, de nem határozza meg azt sem, hogy kinek a részére fizetendőek. Mivel azonban a törvénymódosítás indokolása szerint a rendelkezés célja azoknak az eljárási költségeknek a megfizettetése, amelyek ennek hiányában az állam terhén maradtak volna, így ebből következően az adós vezető tisztségviselője a 63/B. § (6) bekezdése alapján a felszámolás költségei közül az állam terhén maradó költségek megfizettetésére, az állami szervek felé kötelezhető. Ilyenek pl. a feljegyzett, adóst terhelő eljárási illetékek, a felszámoló díjának a kiegészítésére a központi költségvetésből fordított összeg, az állam által esetlegesen előlegezett egyéb, és az adóst terhelő, de meg nem térült díjak pl. szakértői díjak.

A fenti értelmezést támasztja alá a Csődtv. hivatkozott szakaszának időközbeni, jelen ügyben még nem irányadó módosítása is. A 2011. évi CXCVII. törvénnyel módosított Csődtv. 63/B. § (6) bekezdése szerint a bíróság a végzésében az adós gazdálkodó szervezet vezetőjét a felszámoló részére az 59. § (5) bekezdés alapján kifizetésre kerülő díjnak az állam javára történő megtérítésére, továbbá [ha erre irányuló kérelmet terjesztett elő a (4) bekezdés szerinti végzés meghozatala előtt] a felszámolási eljárást kezdeményező hitelező részére a hitelező által megfizetett illeték és közzétételi költségtérítés megtérítésére kötelezi, ha az egyszerűsített felszámolási eljárásra a könyvvezetés, illetve a nyilvántartások hiányosságai miatt került sor, vagy ha a vezető tisztségviselő a cég felszámolását megelőző három év közül bármelyikben neki felróható okból nem tett eleget az éves beszámoló, az egyszerűsített éves beszámoló, az összevont (konszolidált) éves beszámoló külön jogszabályban meghatározott letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségének. A törvényhely kiegészült továbbá újabb, (7) bekezdéssel is, mely úgy rendelkezik, hogy a felszámolói díj (6) bekezdés szerinti megtérítését a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalához kell befizetni. A Gazdasági Hivatal a központi költségvetést megillető hányadot az 59. § (5) bekezdés szerinti elszámolás részeként mutatja ki. A központi költségvetést megillető összeg adók módjára behajtandó köztartozás, amelyet az állami adóhatóság hajt be.

A módosító törvény 60. §-ához fűzött miniszteri indokolás szerint a Csődtv. 63/B. §-a az egyszerűsített felszámolási eljárás szabályait pontosítja a gyakorlati tapasztalatok alapján. Egyértelművé teszi, hogy a felszámolást kezdeményező hitelező meddig kezdeményezheti a korábban általa megfizetett illeték és közzétételi költségtérítés megtérítését az adós vezetőjétől, de pontosításra került az is, hogy a Fővárosi Törvényszékhez befizetett, de a központi költségvetést megillető összeget a Gazdasági Hivatal a központi költségvetéssel szemben történő elszámolás részeként utalja át. A központi költségvetést megillető, de be nem fizetett kötelezettséget hajtja be az adóhatóság.

E törvénymódosítás nem hagy kétséget afelől, hogy a jogalkotó nem kívánta korábban sem kiterjeszteni a vezető tisztségviselő felelősségi körét a felszámolás összes költségére, vagyis nem lehet a teljes felszámolói díjra a vezető tisztségviselő felelősségét megállapítani. Felelőssége csupán a Csódtv. 59. § (5) bekezdése alapján a Fővárosi Bíróság (Törvényszék) Gazdasági Hivatala által a felszámoló részére kifizetett összegre terjed ki.

Az adott ügyben a felszámoló a vagyonihiányon túl azért kezdeményezte az eljárás egyszerűsített módon történő befejezését, mert a nyilvántartások, illetőleg a könyvvizetés hiánya miatt az eljárás az általános szabályok szerint technikailag lebonyolíthatatlan volt. Tekintettel arra, hogy a felszámoló igazolta az egyszerűsített felszámolás feltételeinek a fennállását, így nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor, amikor az eljárást a fenti módon megszüntette. Helyesen járt el akkor is, amikor a volt képviselőt kötelezte az eljárás költségeinek a viselésére.

Az elsőfokú bíróság megállapításával szemben azonban - a kifejtettek alapján - nemcsak a meg nem térült illetékköltség, hanem a Csódtv. 59. § (5) bekezdése alapján a központi költségvetés által a felszámoló részére kifizetendő összeg (187 500 Ft) is olyan költségnek tekintendő, amelynek megfizetésére az adós volt vezető tisztségviselőjét a Csódtv. 63/B. § (6) bekezdés alapján kötelezni lehet. A megjelölt összeget ugyanis a felszámoló a Fővárosi Bíróság (Fővárosi Törvényszék) Gazdasági Hivatalának közreműködése által a központi költségvetésből megkapja, ezért a másodfokú bíróság a vezető tisztségviselőt a megtérítés összegének a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalához való befizetésére kötelezte.

Tévesen kérte azonban a felszámoló a vezető kötelezését a már megfizetni rendelt összegben felül további összegnek (187 500 Ft) a részére történő megfizetésére, ugyanis - a törvény indokolásából következően - a Csódtv. 63/B. § (6) bekezdése eredetileg is a központi költségvetés tehermentesítését célozta. Így nincs lehetőség arra, hogy a bíróság a felszámolói díj Csódtv. 59. § (5) bekezdése alapján meg nem fizetett részének a megfizetésére a Csódtv. 63/B. § (6) bekezdése alapján az adós volt vezetőjét kötelezze.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését - nem fellebbezett rendelkezéseit nem érintve - fellebbezett részében a Csódtv. 6. § (3) bekezdése folytán alkalmazott Pp. 259. §-ára utalással, a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és T.-t, az adós gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselőjét 187 500 Ft eljárási költségnek a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalához történő befizetésére kötelezte.

Rámutat a Fővárosi Ítéltábla, hogy mivel az adós betéti társaság, így a beltagja a Gt. 108. § (1) bekezdése értelmében korlátlan felelősséggel tartozik a társaság tartozásaiért, amely felelőssége az ellene az általános hatáskörű bíróság előtt indított perben érvényesíthető. *(Fővárosi Ítéltábla 12. Fpkf. 45 588/2011/4.)*